

ANJA JANSSEN

Introuweek

ONTLUIKENDE LIEFDE IN
EEN REGEN VAN METERS BIER

Introweek

Voor Tammy.
Zonder jou was dit nooit gelukt.

Anja Janssen

Introweek

Ontluikende liefde in een regen van meters bier

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543704

ISBN audio 9789020543711

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Leijp Vormgeving, Tilburg

www.anjajanssen.eu

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Kit

‘Dus jij bent deze hele week mijn mentor?’

Mijn wenkbrauw schiet omhoog. Het is niet te geloven! De grootste nerd van de campus is mijn begeleider tijdens de introweek. Al die mijmerende appjes met mijn zus ten spijt, de knappe, gespierde knul met blonde strepen in zijn dikke haardos en felblauwe ogen om in te verdrinken is echt nergens te bekennen. In plaats daarvan moet ik het doen met een lange, magere slungel met een Nederlandse zomerbleke huid, zwart, halflang haar dat ergens rond kerst voor het laatst gewassen is, en een beginnend baardje van een week of twee dat nooit meer wordt dan wat het nu is: verdwaald dons. Zijn ogen, half stoned, kijken me emotioneel aan alsof hij de tafel van vijf nog niet kan opnoemen.

‘Buddypapa. Geen mentor.’

Mijn blik dwaalt van zijn bordeauxrode strikje via de pindakleurige blazer naar de iets te korte, aardebruine ribbroek. ‘Laat me raden, Mr. Bean?’

Hij kijkt mee en plukt vervolgens een onzichtbaar pluusje van het tweed. ‘Giles,’ zegt hij neutraal.

Ik rimpel mijn neus. ‘Van?’

Hij grijpt naar het houten kruisteken dat aan een touw om zijn nek hangt en laat het gevaarte voor mijn neus heen en weer slingeren. ‘*Buffy the Vampire Slayer.*’

Ik frons terwijl ik naar het houten ding staar. ‘Al sla je me dood.’
‘Nah, dat is Buffy’s taak.’ Hij maakt zich groot. ‘Zie je de ironie?’
Hij priemt zijn wijsvinger tussen mijn borsten. ‘Buffy...’ Dan drukt
hij een duim tegen zijn borstkas: ‘... Giles.’

Ik frons.

‘Als in pupil en mentor?’ verduidelijkt hij lichtelijk geïrriteerd.

‘Aha.’ Ik pak zijn uitgestoken hand vast. Hij voelt week en klef
aan, ik heb direct spijt. ‘Geen Buffy. Kit,’ zeg ik, maar de grap mist
zijn uitwerking, want hij lacht niet, ook niet een beetje. Zijn hand
ligt als een verse drol in de mijne. Door die foute visualisatie trek ik
met een ruk mijn hand terug en veeg hem een paar keer aan mijn
korte spijkerbroek af. Gatver!

‘Kit als in kat?’ Het grinnikje dat erop volgt zou in de kleuterklas
iedereen van zijn stoel af laten stuiteren.

Ik klauw met een hand naar hem. ‘Ik zou inderdaad maar op-
passen.’ Schuin trek ik een lip op en ontbloot wat tanden.

Het gegrinnik gaat over in nerveus gehinnik. ‘Lol. Ik ben Erik.’
Shit. Dit wordt een verdomd lange week.

‘Oké, KitKat, let op, de turbo-intro.’ Hij zet zich schrap en steekt
twee wijsvingers in de lucht: ‘Morgen moeten team geel, paars
en...’ – ik kan zijn brein haast horen pruttelen – ‘... groen zich om
halfnegen op het plein verzamelen.’

‘Welk plein?’ Ik gris de plattegrond uit mijn kontzak, vouw hem
open en draai hem een paar keer, maar geef het dan op. Ik heb echt
geen idee waar ik ben, laat staan dat ik weet waar noord of zuid is.
Zelfs met een stipje ‘U bevindt zich hier’ loop ik geheid de verkeerde
kant op, ik stond niet vooraan toen de genen voor kaartelijk inzicht
werden uitgedeeld.

‘Dit plein, suffie.’ Erik stampet met zijn afgetrapte AllStar op de
grond.

‘Suffie?’ bouw ik hem na. ‘Serieus?’ Mijn stem hapert iets. Dit kan
niet waar zijn, dat zoiets nog bestaat! ‘Waar zijn die teamgenoten

nu?’ Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes en laat mijn blik langs de verschillende gebouwen gaan, maar ik zie geen studenten, zelfs geen bewegingen achter de ramen.

‘Geen idee, de registratie is twee uur geleden al afgelopen.’ Erik peutert wat vuil onder zijn nagels vandaan. ‘Ze zitten vast in de feesttent.’ Hij knikt met een neutrale blik naar een plek achter me. ‘Op de heuvel.’

‘Ver?’ Ik draai me om, maar zie enkel de lange straat waar ik net doorheen ben gelopen. Geen student te bekennen.

‘Tien minuutjes fietsen.’

Shit. Doordat ik te laat was en zo snel mogelijk met mijn zooi naar Tilburg University ben gesneld, was er geen tijd meer om nog een fiets op te kop te tikken. ‘Sorry, dat ik te laat ben, de sneltrein bleek een slaktrein.’ Ik braak een zacht lachje uit.

De hele reis was een complete ramp. Ook al wist ik dat ik twee keer moest overstappen, ik was even vergeten dat ik mijn halve huisraad mee moest sjouwen, waardoor iedere wissel meer weg had van een complete volksverhuizing. Het was dezelfde chaos die je ziet als iemand twee minuten gratis mag winkelen: alles vliegt ongecontroleerd in het rond zonder dat ze er grip op krijgen. Met te veel ballast op alle mogelijke manieren om me heen geknoopt, gehangen en in mijn handen geklemd, verloor ik iedere keer wel wat van mijn spullen toen ik als een gek van het ene perron naar het andere holde. Op een van de roltrappen ging het pas echt goed mis. Onderaan gleed mijn hele hebben en houwen uit mijn handen en blokkeerde ik het punt waar de roltrap begint, zodat iedereen tegen me aan beukte of buiteland over me heen kletterde. Het gevaar was pas geweken toen een of andere gast zo helder van geest was om op de rode knop te drukken. Op het jammerende meisje dat twee treden naar beneden was gevallen na, godzijdank had ze alleen maar een paar schrammen en wat blauwe plekken, viel de schade nog wel mee. Het hengsel van mijn sporttas is gescheurd,

dat wel. Ik moest het kloteding van het station naar hier achter me aan slepen alsof het een reiskoffer op wieltjes was, maar dan zonder wieltjes. Het is een wonder dat hij het heeft overleefd. Een visioen van beha's en onderbroeken die als broodkruimels in een sprookje van Grimm een spoor van het station naar hier trekt, doemt op, maar als ik mijn blik op de tas fixeer, kan ik gelukkig geen gat of scheur ontdekken.

Erik steekt zijn klamme hand in de zak van zijn spijkerbroek en haalt er een gekleurd bandje uit. 'Team paars,' zegt hij en hij steekt een arm op waar een identiek bandje om zit gefrommeld.

Eigenlijk wil ik helemaal niet iets op mijn lichaam wat in het vodje dat zijn broek moet voorstellen heeft zitten zweten. De laatste wasbeurt was vast toen hij nog thuis woonde, gezien de hoeveelheid vlekken en vegen. Als hij mijn pols grijpt en het bandje eromheen wikkelt, moet ik me inhouden zijn vieze hand niet van me af te slaan. De scherpe geur van blauwaderkaas dringt mijn neusgaten binnen.

'Zorg dat je morgen een bikini draagt. Het belooft nat te worden.' Weer dat grinnikje. Zijn ogen zakken naar mijn borsten en blijven daar iets te lang hangen.

Ik trek mijn hand terug, kruis mijn armen voor mijn borsten en blokkeer zo het zicht. 'Nog nooit tieten gezien?'

'Wraaaauuw!' klauwt hij naar mij, waarna hij zich hoofdschuddend omdraait. Met de handen diep in zijn meurbroek gestoken, slentert Erik van me weg. 'Ik ga handschoenen zoeken, KitKat.' Zijn gehinnik sterft langzaam weg, de walm van gedroogde padenstoelen blijft hangen.

Met opgetrokken neus kijk ik van de sporttas aan de ene kant naar de veel te volgepropte rugzak, het slaapmatje en de opgerolde slaapzak aan de andere kant. 'Hé, Erik, waar kan ik...' Mijn ogen schieten van links naar rechts, maar het plein is verlaten. Hoe hij dat voor elkaar krijgt met die slome poten van hem, is mij een raad-

sel. Ik slaak een diepe zucht. Een goed begin is het halve werk...

Ergens onder in mijn rugzak komt een leger bijen tot leven. Zo snel als ik kan, graai ik het hoopje kleren eruit dat onmogelijk nog in de sporttas gepropt kon worden maar echt wel mee moest, gevolgd door mijn boek, mijn lievelingsspijkerbroek, toiletta's met hartjes vervaagd door tandpastavlekken, een notitieblokje, een... gatver, een half aangevreten Mars... Ik lik mijn vingers af en gris met mijn andere hand de trillende mobiel van de bodem. 'Kit,' zeg ik snel en ik plof op mijn achterste. Ik veeg mijn plakkerige vingers af aan een shirt, het donkerste kledingstuk dat ik zo snel kan vinden. De warmte van de tegels dringt door de stof van mijn spijkersshort en verwarmt aangenaam mijn billen.

'Heb jij toevallig mijn lievelingstrui meegenomen?'

Shit. Ken. Waarom heb ik ook niet eerst gekeken wie er belde? 'Ja, gaat goed hoor. En met jou?' zeg ik op sarcastische toon. Ken heeft nog nooit een zuchtje empathie getoond.

'Ik heb weinig tijd,' zegt hij nors. Op de achtergrond klinkt een deur die dichtslaat.

'Zoals gewoonlijk.' Het komt er snibbiger uit dan ik bedoel. 'Waarom?' Ik blik naar de berg aan mijn voeten. Er schemert iets hemelsblauws door wat mijn aandacht trekt. 'Misschien heb ik die per ongeluk meegenomen.'

'Verdomme. Ik heb je nog zo gewaarschuwd om van mijn spullen af te blijven.' Hij vloekt wat binnensmonds, een zucht van ergernis volgt. 'Kun je die zo snel mogelijk opsturen?'

'Mag dat ook volgende week?' Ik kijk om me heen. 'Ik zit midden in...'

'Dat duurt te lang.'

'Het is graadje klotsoksels.' Ik ga staan, op een of andere manier wil ik me groot maken, iets wat ik ook altijd deed als we ruzie hadden en hij als een reus boven me uittorende.

'Toevallig ook die blauwe polo gejat?' Ik hoor hem rommelen

in de wasmand. ‘Wat een fokking teringzooi. Je hebt echt alles in de was geflikkerd.’

‘Volgens mij was die kapot.’ Ik graaf in mijn brein en een vage herinnering van mijn handen die een vaalblauw hoopje stof in de prullenbak droppen, flitst voorbij. ‘Toch?’

‘Is die weg?’

‘Ja...’ In een reflex trek ik mijn gezicht in een grimas.

‘Weg als in weggegooid?’

‘Dat zeg ik,’ mompel ik zacht.

‘Dan heb ik verdomme niks meer om naar de ontgroeningsceremonie van Cyclades aan te trekken. Lekker dan.’

‘Je hebt toch nog die ene blouse? Die met die lichte streepjes?’ Ik bijt op mijn onderlip en staar naar mijn gympen die stoffig zijn door de wandeling. Ik probeer met de ene gymp een vlek weg te poetsen van de andere, maar hij wordt alleen maar groter.

‘Een overhemd? Op een studentenfeest?’

‘Ik zal kijken of ik morgen een postkantoor kan vinden.’ Zoek het maar uit, sukkel.

‘Ben je al in Tilburg?’ Zijn toon wordt iets milder en in gedachten zie ik de blik in zijn ogen warmer kleuren.

‘Ja.’ Ik weiger hem te vertellen over de trein, de stuiterende kleuter of Erik, ik gun het hem niet. ‘Het ziet er...’ – voor de zoveelste keer laat ik mijn blik over het verlaten plein dwalen. – ‘... interessant uit.’ Ik voel me nogal eenzaam tussen al die vreemde gebouwen, maar ook dat hoeft hij niet te weten.

‘Dat is... fijn.’ De aarzeling in zijn stem is niet te missen.

Dan valt er een ongemakkelijke stilte. Ik maak van de gelegenheid gebruik om mijn spullen terug in de rugzak te proppen. ‘Luister, Ken, ik moet hangen, de meesten zitten al in de feesttent en ik moet de camping nog vinden...’

‘Laat me raden, je bent te laat,’ zegt Ken op autoritaire toon. ‘Zoals gewoonlijk,’ mompelt hij er afkeurend achteraan.

Ik pers mijn lippen op elkaar en houd een zucht binnen. ‘Gelukkig heb jij daar geen last meer van.’

‘Gelukkig niet, nee,’ kaatst hij op bitse toon terug.

Vol ongeloof schud ik mijn hoofd. Hij weet me altijd weer te kleineren, me een slecht gevoel te geven alsof ik alles fout doe en nergens goed in ben. Ik heb hier toch helemaal geen zin meer in. ‘Doei.’ Iets te hard druk ik op de uitknop alsof ik hem zo ook voorgoed uit mijn leven kan wissen. Als dat eens zou kunnen...

Nog mopperend stop ik de laatste spullen terug in de rugzak. Shit zeg! Een halfuur later en ik had aan een koel biertje zitten lurken en hem rustig kunnen vertellen dat hij zich helemaal geen zorgen hoeft te maken, dat de tijd dat hij zich zorgen om mij kan maken voorgoed voorbij is en dat hij die telefoon op een plek kan stoppen waar geen daglicht komt.

Ik klem mijn kiezen op elkaar. Achteraf weet ik altijd precies wat ik had moeten zeggen. Waarom laat ik me zelfs nu nog kleineren door hem? Meer boos op mezelf dan op hem, knoop ik met nijdige bewegingen de rugzak dicht. Ik gris het papiertje met de uitleg voor deze week van de stoeptegels. Het begin sla ik over, mijn ogen scannen de letters, zoekend naar het woord campuscamping. Ik wil deze hele teringzooi in het tentje dumpen en dan als een speer naar de feesttent banjeren, ik ben zó toe aan iets sterks, vooral na dit gesprek. ‘Achterlijke kloothommel...’

Een schaduw glijdt over het papier. ‘De weg kwijt, groentje?’

Mijn mondhoek trekt een stukje omhoog. ‘Dit groentje liep een buddyblauwtje.’ Ik kijk op. ‘Die sukkel...’ Shit! Daar staat hij! Hij is misschien iets minder gespierd en zijn haarkleur een tintje donkerder dan gefantaseerd, maar tjonge, dat gezicht, die ogen... zijn aanblik laat mijn bloed direct een versnelling hoger stromen. Ik spring op. ‘Je bent... echt.’ Het is eruit voor ik er erg in heb. O mijn god, wat zeg ik nou?

Naast zijn ooghoeken verschijnen rimpeltjes. ‘Uhm... ja?’

‘Ik bedoel, ik... kijk nou... wow... de... redder in nood!’ In een poging mijn absurde gebrabbel nog iets recht te trekken, steek ik theatraal mijn armen uit en maak een lichte buiging. ‘Iets te?’

Hij lacht, een geamuseerde grijns die een rij prachtige witte tanden blootlegt. ‘Een dramaqueen.’ Hij spreidt zijn armen net als ik heb gedaan en maakt een lichte buiging als antwoord op de mijne. De spot druipt ervan af.

Ik voel een blos omhoogkruipen. Hoewel ik het puberale allang achter me heb gelaten en mijn hormonen zich eindelijk min of meer hebben gesetteld en niet meer met de snelheid van het licht door mijn lichaam razen, moet ik toegeven dat hij de aantrekkelijkste gast is die ik ooit heb gezien. En ja, mijn lichaam reageert zoals het al jaren reageert op impulsen zoals een sixpack, brede schouders en een strak kontje: iets te overdreven.

Om mezelf een houding te geven buk ik om mijn tas en rugzak te pakken, maar dan realiseer ik me dat ik onmogelijk alles in een keer op kan tillen en dat mijn gestuntel met iets te veel bagage er allesbehalve aantrekkelijk uit moet zien. Niet dat aantrekkelijk een optie is met de donkere vlekken op de meest onmogelijke plekken en vochtige haren die als een badmuts om mijn hoofd zitten geplakt. Ik recht mijn rug en probeer zo nonchalant mogelijk een lok weg te blazen, maar de streng hupt slechts een stukje op om daarna als een herfstblaadje op een vochtig raam vastberaden op dezelfde plek te blijven plakken.

Een glimlach speelt om zijn volle lippen. Hij steekt zijn handen diep in de broekzakken van zijn versleten jeans en verplaatst zijn lichaamsgewicht naar zijn linkerbeen. Met een geamuseerde blik bestudeert hij mijn geveinsde alles-onder-controle-houding. ‘Wat zul jij losgaan op het single-feest.’

‘Single als in...’ Ik wiebel met mijn wenkbrauwen.

Hij schokschoudert. ‘Of als in zelf de singletjes uit mogen kiezen voor de dj.’

Met mijn schoen schuif ik zo onopvallend mogelijk mijn rugzak richting mijn sporttas, misschien als het iets dichterbij elkaar ligt dat het dan makkelijker is om de hele boel in een keer op te pakken. ‘Singles... stom, ik...’ Ik gluur naar de berg aan mijn voeten en scan de yogamat, de slaapzakrol, mijn sneakers die ik met de veters heb vastgeknoopt zodat ik ze makkelijk over mijn schouder kan hangen, het tasje met een half opgegeten pizza en het flesje cola... ‘Op tijd komen met het openbaar vervoer... onmogelijk. De bekende problemen, je kent het wel. Iets te vlugge roltrappen, stuiterende kleuters...’ Ik plak een plastic glimlach op mijn gezicht.

‘Daar heb ik geen ervaring mee.’ Hij lacht, het maakt hem nog knapper. Als hij zijn blik in de mijne haakt, ontwaken vlinders in mijn maagstreek en komen ze woest tot leven.

‘Ik probeer de camping te vinden,’ zeg ik en ik haal zo onverschillig mogelijk een hand door mijn haren, om vervolgens net zo nonchalant diezelfde hand af te veegen aan mijn shirt. ‘Ik loop wel een paar keer op en neer, maar dan moet ik wel weten waar hij is voordat ik als een kip zonder kop hier rond blijf lopen met... dit hier.’ Ik schop een keer tegen mijn sporttas en dan tegen mijn rugzak. De woorden komen veel te hikkend over mijn lippen. Ik lijk wel... dertien.

‘Heeft je buddypapa je dat niet verteld?’

‘Zou ik het dan vragen?’

‘Wie heb je?’

Mijn hele gezicht gloeit en het komt niet alleen door de zomerse temperaturen waardoor het zweet in straaltjes over mijn rug loopt. ‘Erik... Nogwat.’

Hij glimlacht. ‘Natuurlijk.’

‘Ken je hem?’

‘Ik weet wie hij is.’ Hij aarzelt een seconde voordat hij een hand uitsteekt. ‘Tim.’ Zijn stem is vol en laag en in combinatie met de aanraking stijgen de vlinders op om vervolgens met een rotgang

een duikvlucht naar het plekje tussen mijn benen te nemen.

‘Kit.’

Tim trekt zijn wenkbrauwen iets op, zijn mondhoek trilt, maar hij herstelt zich razendsnel en knikt als groet.

Bonuspunten, makker. Zijn greep is krachtig en zacht tegelijk, mijn hand verdwijnt volledig in zijn grote, ruwe hand. Het voelt warm en veilig. Op de plek waar we elkaar raken, schieten elektriciteitsschokjes naar de rest van mijn lichaam en ze wakkeren een gevoel aan dat ik sinds de eerste weken met Ken niet meer heb gevoeld. Snel trek ik mijn hand terug. ‘Dus? Camping?’

Hij buigt zich naar me toe en bukt om mijn sporttas op te tillen. Zijn wenkbrauwen glijden naar elkaar als hij naar het kapotte hengsel in zijn hand kijkt. Hij grijpt de tas ergens in het midden vast en het lijkt alsof de stof ieder moment kan bezwijken onder zoveel gewicht. Ik kreun inwendig en doe een smeekbede dat de stof het houdt. Het laatste wat ik wil, is samen met deze knapperd mijn ondergoed van de stenen plukken.

‘Over de grond slepen werkt ook,’ probeer ik.

Hij trekt een overdreven geïnteresseerd gezicht. ‘Lijkt me niet.’ Zijn mond blijft even voor mijn lippen hangen en zijn geur... als versgebakken koekjes, zo lekker. Even lijkt het alsof ook hij door het moment in verwarring is gebracht en de spanning tussen ons neemt toe. Dan reikt hij met zijn andere hand naar de slaapzakrol en het matje en wordt de magie verbroken.

Snel gris ik de rugzak van de grond en zet een stap naar achteren. Het lachje dat uit mijn mond floept, lijkt op het gegrinnik van Erik. Nee! Ik kuch overdreven om het te maskeren. ‘Droge lucht vandaag,’ gooi ik er verontschuldiging achteraan. O, hemel, wat ben ik aan het doen?

Zonder te reageren, begint Tim te lopen. Ik fixeer mijn blik angstvallig op de tas die in zijn hand op ontploffen staat. Het kost hem zo te zien geen enkele moeite, bij mij leek de tas net een blok beton.

‘Dit had Erik eigenlijk moeten doen, maar gezien het gewicht kan ik het hem niet kwalijk nemen.’ Tim gluurt over zijn brede schouder en heft de tas iets omhoog. De spieren op zijn bovenarmen die als staalkabels om zijn biceps liggen, spannen zich. ‘Stenen zeker?’

‘Bikini’s.’ Een knikje naar links. ‘En boeken, kleding, knuffel, kuisheidsgordel, pindakaas, chips, drie paar schoenen...’

‘Alleen bikini’s was genoeg geweest.’ Het glimlachje dat volgt is smalend met een verleidelijk randje. ‘Wat heeft Erik je eigenlijk wel verteld?’

‘Dat het morgen weleens nat kon worden.’ Direct realiseer ik me dat dit niet zo’n beste uitspraak is.

Tim heeft het ook door. Natuurlijk! Hij perst zijn lippen op elkaar en smooit zo een lach. ‘Dan zou ik die kuisheidsgordel ook maar meenemen.’

‘Idiot.’

‘Relax, groentje, je hebt een heftige week voor de boeg. Erik, bikini’s, singles...’ Hij lacht en het geluid, vol en rond, rolt over het plein als donder door de lucht. ‘Heeft hij je al verteld over de buddydans?’ Tim maakt een verleidelijke beweging met zijn heupen.

‘Grappig.’ Ik sla hem met de rugzak tegen zijn kont. Het is bedoeld als een jolig tikje, maar ik heb het gewicht ervan onderschat. Mede door de zware tas die hij vastheeft, slaat de klap hem uit balans. Hij wankelt, struikelt een paar stappen tot hij eindelijk zijn evenwicht hervindt. Nu pers ik mijn lippen op elkaar en houd de proest binnen.

‘Is dit je manier om me te bedanken?’ Tim doet geen moeite om de woede in zijn stem te verbergen. Met een ruk draait hij zich om en beent van me weg. Als ik op een drafje de hoek om ga, zie ik tientallen tentjes in dezelfde kleur kriskras tussen de bomen staan. Zonder om te kijken laat Tim de spullen met een plof op de grond vallen en loopt ervan weg.

‘Een goed begin...’ mompel ik.

Hoofdstuk 2

Tim

‘Kom op, Timmer, ze is het niet waard.’

Ik ruk mijn blik los van Laura en Dennis, die een paar meter verderop al zeker tien minuten zowat aan elkaar zitten vastgeplakt. ‘Verdomme.’ Ik slaak een diepe zucht. ‘Waarom ze nou uitgerekend voor die lul moest kiezen is mij een raadsel.’

Mark knikt. ‘Zongebruinde huid, allebei hetzelfde shirt, te triest voor woorden. Nog even en ze rijden op dezelfde elektrische fiets net als die ANWB-stelletjes die hun tweede jeugd beleven. Ik denk eerder dat het om een andere reden is.’ Hij wrijft zijn wijsvinger over het topje van zijn duim. ‘Pa doet in oldtimers toch? Zwemt vast in het geld.’ Hij rimpelt zijn neus iets. ‘Weet je wat wij gaan doen? Wij gaan feeeestuh!’ Hij slaat een arm om mijn nek en trekt me in een houdgreep mee naar beneden. Met zijn knokkels wrijft hij hard over mijn hoofd. Pas als ik hem een stomp in zijn maag geef, laat hij me los. Met een lach duw ik hem van me af.

‘Allemaal nieuwe hertjes.’ Mark laat zijn ogen goedkeurend langs de opgestelde tenten gaan. ‘Komt helemaal goed, man!’

Alsof ik daar behoefte aan heb. Ook al was de relatie met Laura niet zo hecht dat we er al aan dachten om samen een rekening te openen, de breuk heeft me meer gedaan dan ik had verwacht. Zonder pardon dumpte ze me alsof ik een paar oude schoenen was en toen ik hoorde dat ze met Dennis en zijn ouders naar de Bahama’s

vertrok, slonk mijn zelfvertrouwen nog meer. Mijn bankrekening kleurde donkerrood omdat ik voor de kosten van de gereserveerde camping in Zuid-Frankrijk kon opdraaien en niet genoeg geld had om de benzine in mijn uppie te betalen. Daarom heb ik de rest van de zomervakantie mokkend en muziek draaiend op mijn kamer doorgebracht. Dat ik geen geld had om naar de kroeg te gaan, kwam eigenlijk wel goed uit; ik had toch geen behoefte om iemand te zien. Hoe kon ik aan anderen uitleggen dat het uit was tussen Lau en mij als ik het zelf niet begreep? Vooral het gevoel dat Lau me geen geschikt materiaal vindt voor een serieuze relatie en dat ik alleen maar goed genoeg was om mee te rotzooien in bed, raakt me nog het meest. Misschien heb ik inderdaad een chick tussen de lakens nodig om deze hele shitsooi te doen vergeten. ‘We zullen zien.’ Een voorzichtige glimlach breekt door. ‘Is het al opgelost met die bordjes?’

‘Lars heeft ze weggehaald. Wie had verwacht dat er iemand zou flikkeren over een van die nummers?’ Mark schatert het uit. Als hij begint te lachen, schudt zijn hele lijf. ‘Had je die smoel gezien?’ Hij legt zijn handen tegen zijn middenrif en probeert het slachtoffer na te doen. Het lijkt eerder op een imitatie van *The walking dead*.

‘En nu?’

‘Ziekenhuis, denk ik.’ Mark haalt een keer onverschillig zijn schouders op. ‘Die neus is vast gebroken, dat kon...’

‘Ik bedoel met de nummers?’ Ik trek een wenkbrauw naar hem op. Buiten het feit dat er jammer genoeg een slachtoffer is gevallen, is er nog een probleem: zonder nummers kan niemand zijn tent vinden. Dit jaar heb ik de leiding over de introweek en ik ben het professor Pouwels verplicht om er hoe dan ook een succes van te maken. Ik had me alleen maar voor deze kloteweek aangemeld om nog wat mee te kunnen genieten van de feesten en het gezuip. Of was het Laus idee geweest? Vast wel, die doet er alles aan om haar cv op te poetsen. Tot mijn verbazing heeft Pouwels mij aangewezen

als de voorzitter van het hele stel. Het was nog te doen geweest als Lau me geholpen had, maar nu die alleen maar met Dennis loopt te klooiën, zit ik dus opgescheept met een stelletje halfvolwassen studenten dat het heerlijk vindt zich weer even als een eerstejaars, of beter gezegd 'sjaars', te gedragen. Ik kan het me jammer genoeg niet veroorloven om mee te doen, iemand moet dit zootje onge-regeld in bedwang houden. Mijn blik schiet weer naar Lau. Ik zal blij zijn als deze week voorbij is. 'De nummers?' herinner ik Mark.

'Irma werkt aan een lijst, geloof ik.' Mark slaat het restje bier dat nog in het blikje zit achterover.

Ik frons, maar besluit er niks van te zeggen. Mark is mijn maat en ik zou precies hetzelfde doen als ik niet de baas moest spelen. 'Ik denk niet dat dat helpt. Er is geen hond die naar die lijst kijkt, laat staan pakt als hij half bezopen uit de stad terugkomt.' Ik kijk vluchtig naar Laura die overdreven lacht, haar hand op Dennis' onderarm legt en hem vervolgens een geheimzinnig lachje schenkt. Een tinteling schiet van mijn maag naar mijn kruis. Verdomme. 'Los het op, Mark.'

'Ik kan Sjoerd vragen of hij een app maakt.' Mark staart met een lege blik naar zijn schoenen, het geknars van zijn brein is bijna te horen. 'T-app, tentmaatje...'

'Zoiets.' Ik loop van Mark weg voordat mijn ogen weer onbedoeld naar Laura terugschieten. Het belooft een verschrikkelijke kloteweek worden, dat weet ik nu al.

'... toen ging ik even tandenpoetsen en toen ik terugkwam waren alle bordjes weg en nu ben ik dus mijn tent kwijt.' Het meisje van vanmiddag, wat is haar naam ook alweer, Kat, nee Kit, draalt wat bij een van de studenten die verantwoordelijk is voor de indeling van de tenten. 'Ze lijken ook allemaal op elkaar. Misschien hadden jullie beter verschillende kleuren kunnen nemen.' Ze drukt demonstratief haar handen op haar heupen en maakt zich groot. 'En welke idioot heeft er eigenlijk besloten die bordjes weg te laten halen?'

‘Ik.’ Ik ga naast Bert staan.

‘Jij weer.’ Ze bijt op haar onderlip.

‘Het is gewoon een kwestie van zoeken.’ Ik gris de lijst met namen en corresponderende tentnummers uit Berts handen. ‘De toiletten.’ Het knikje dat volgt is genoeg om Bert, zij het met tegenzin, in beweging te zetten. Nog zoiets. Opeens moet ik de baas spelen over mijn medestudenten met wie ik een week geleden nog laveloos in de kroeg hing.

‘Ook een buddypapa?’ Ze duwt haar wipneusje betweterig in de lucht.

‘Organisatie, blauw shirt.’ Ik trek een keer aan mijn polo.

Ze staart een paar tellen naar het logo en de roze geborduurde quote ‘voor studenten door studenten’. ‘Niet zo slim.’

‘Wat?’ Ik kijk met haar mee naar de letters. Zit er een spelfout in?

‘Die bordjes. Niemand kan zijn tent meer vinden.’

‘Dien een klacht in.’ Ik wil kijken of Laura ook in de leger tent van de leiding slaapt of dat ze een eigen tent met Dennis heeft geregeld. Ik hoop het laatste. ‘Iemand ging op zijn plaat en brak zijn neus toen hij over zo’n bordje lazerde. Nuchter.’

‘Lullig op de eerste dag.’

‘Er zit niets anders op dan zoeken.’ Ik zoek Laura’s naam in de lijst. ‘Er komt een app.’ Ik sla het blad om. ‘Ooit.’

‘Ik heb al drie tenten geopend en er is zelfs één keer een schoen naar mijn kop gesmeten!’

‘Ik heb echt met je te doen.’ Shit! Laura slaapt dus in de leger tent. Ze deelt een tweepersoonsluchtbed met Dennis. Ook dat nog. Verdomme. Er ontsnapt een zucht als ik inwendig vloek. ‘Luister groentje, wat wil je dat ik doe?’ Ik moet kijken of ik nog iets kan regelen, ik weiger in dezelfde ruimte te slapen als die twee.

‘Zoeken waar mijn tent staat, misschien?’

‘Naam?’

‘Kit... Katinka Sanders.’ Ze plukt verlegen aan de haartjes van haar handdoek.

‘Ik ben Tim. Timothei,’ mompel ik.

‘Nog erger.’ Maar het glimlachje dat erop volgt zwakt de woorden iets af.

Er valt een ongemakkelijke stilte als ik door de lijst blader. ‘Tent zevenendertig, samen met... ene Eva Nuijthof.’

‘Dat weet ik al, maar dat brengt ons weer bij het probleem met de nummers die er dus niet zijn.’ Ze vouwt demonstratief haar armen voor haar borsten.

Ik vernauw mijn ogen en neem haar vorsend op. Nu pas zie ik dat ze alleen maar een kort hemdje en een slip draagt. Een bontgekleurde handdoek hangt over haar rechterschouder en ze zwaait met de tandenborstel alsof het een lang en scherp zwaard is. Haar donkere haren heeft ze boven op haar hoofd in een frommelige knot opgestoken, haar gelakte teennagels, de afgesleten slippers, de lange benen, zongebruinde huid, borsten, niet slecht, en ten slotte vang ik haar blik. Twee woedende kastanjebruine ogen, die me vernietigend aankijken.

‘Ik geloof dat je ogen wel wat beters te doen hebben,’ zegt ze giftig.

‘Hup, volgen.’ Ik been van haar weg, houd even stil omdat ik de plattegrond wil raadplegen en draai in het rond om me te oriënteren. ‘Eva Nuijthof!’ schreeuw ik zo hard als ik kan. ‘Direct melden!’

‘Houd je bek!’ Achter me wordt een tent opengeritst. Een brede jongen met een kaalgeschoren hoofd springt op.

Ik draai me met een ruk om. Op volumestandje misthoorn schreeuw ik nog een keer Eva’s naam recht in het gezicht van de jongen. In de verte wordt iets terug geschreeuwd, maar het is een te zware stem voor een Eva. ‘Had je wat?’ zeg ik autoritair tegen de knul. Ik gebruik dezelfde toon als Pouwels wanneer ik weer iets geflikt heb en in zijn kantoor verantwoording af moet leggen.

De lichte dreiging in mijn stem ontgaat hem niet en hij maakt zich nog een stukje kleiner wanneer hij de blauwe polo opmerkt. ‘Sorry. Wat is er aan de hand?’

Ik ontspan iets. Ik heb geen zin om al op de eerste avond te moeten matten. ‘Dit groentje is haar tentje kwijt.’

‘Ik ben Eva,’ klinkt het plotseling achter me. ‘Hoi Kit,’ zegt ze vriendelijk en lacht een beugel bloot.

Verveeld draai ik me naar Eva toe. ‘Je maatje was je kwijt.’ Ik gebaar met de lijst in mijn hand van Kit naar Eva. ‘Dames.’

‘Niet specifiek haar, maar de tent,’ mompelt Kit.

‘Misschien kun je haar even de weg wijzen naar jullie hutje?’ vraag ik Eva op gemaakt zoete toon.

‘Droeftoeter,’ mompelt Kit als ze me passeert.

‘Huilstruik.’ Zonder haar nog een blik waardig te gunnen, draai ik me om. ‘Slaap lekker, dames.’